

**WIELKOPOLSKI
WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
INSPEKCJI HANDLOWEJ**

Poznań, 25 sierpnia 2025 r.

D/LE.NR.8361.12.2025

**Justyna Wieczorek
FHU Elektropark Justyna Wieczorek
Karpicko, ul. Braci Peugeot nr 1
64 - 200 Wolsztyn
AE:PL-61944-70976-DTJAW-17**

DECYZJA

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, działając na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572 z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa” oraz art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c w zw. z art. 92 pkt 5 i 6 oraz w zw. z art. 93 ust. 2, 3 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 573), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego,

wymierza

przedsiębiorcy Justynie Wieczorek, prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą: FHU Elektropark Justyna Wieczorek, Karpicko, ul. Braci Peugeot nr 1, 64 - 200 Wolsztyn, NIP: 9231362469, karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych 00/100), za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2) ustawy.

Wyżej wskazaną karę pieniężną na podstawie art. 93 ust. 6 ustawy, przedsiębiorca zobowiązany jest wpłacić na konto bankowe Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Nr konta NBP O/O Poznań:

96 1010 1469 0032 7422 3100 0000, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej stanie się ostateczna.

UZASADNIENIE

Inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Delegatury w Lesznie, w oparciu o upoważnienie do przeprowadzenia kontroli nr D/LE.NR.8361.12.2025,

przeprowadzili w dniach od 3 do 14 marca 2025 r. kontrolę przedsiębiorcy Justyny Wieczorek, prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą: FHU Elektropark Justyna Wieczorek, Karpicko, ul. Braci Peugeot nr 1, 64 - 200 Wolsztyn, NIP: 9231362469, (miejsce kontroli: sklep Elektropark, Karpicko, ul. Braci Peugeot nr 1, 64 - 200 Wolsztyn). Podczas kontroli sprawdzono m.in. przestrzeganie przez dystrybutora przepisów art. 37 i art. 39 ustawy.

W zakresie objętym kontrolą stwierdzono następujące nieprawidłowości:

- a) wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ustawy, dystrybutor nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3 ustawy,
- b) wbrew przepisowi art. 39 pkt 2) ustawy, dystrybutornie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu,

Zgodnie z przepisem art. 37 ust. 1 ustawy, „Dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany.”

Jak stanowi art. 37 ust. 2 ustawy, „Dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony.”

Z kolei w myśl art. 37 ust. 3 ustawy, „Dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.”

Jak wynika z art. 37 ust. 4 ustawy, „Dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3. Dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.”

Ponadto zgodnie z art. 39 pkt 2) ustawy, „Dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego

sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.”

Wobec powyższego stwierdzono niedopełnienie przez dystrybutora obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ustawy i art. 39 pkt 2 ustawy.

Zgodnie z treścią art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (art. 91 pkt 25),
- wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (art. 91 pkt 26 lit. c).

Zgodnie z treścią art. 92 pkt 5 ustawy, administracyjne kary pieniężne za naruszenie przepisów art. 91 pkt 26 wynoszą od 5000 zł do 500 000 zł.

Jak wynika z treści art. 92 pkt 6 ustawy, administracyjne kary pieniężne za naruszenie przepisów art. 91 pkt 25 wynoszą od 5000 zł do 300 000 zł.

Na podstawie art. 93 ust. 5 ustawy, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ustawy, orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

W związku z powyższym Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, pismem z dnia 14 lipca 2025 r. (doręczonym stronie dnia 29 lipca 2025 r.), zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2) ustawy. Stronę pouczone, że może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów i co do przesłanek wymiaru kary wskazanych w art. 93 ust. 3 ustawy oraz zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w powyższej sprawie oraz składać wnioski dowodowe w terminie 14 dni od daty doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania

administracyjnego, co stanowi realizację dyspozycji art. 10 § 1 Kpa. Strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Organ w toku postępowania ustalił, że w sprawie nie wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 93 ust. 4 ustawy. Strona nie przedstawiła organowi dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można było od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których strona nie mogła przewidzieć.

Jednocześnie nie zachodzą w sprawie przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Podstawą do ewentualnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej jest w niniejszej sprawie art. 189f § 1 Kpa, który stanowi, że *„Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:*

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub*
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.”*

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził, że w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione łącznie powyższe przesłanki pozwalające na zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. W sprawie doszło wprawdzie do zaprzestania naruszania prawa, jednak nastąpiło to dopiero na skutek kontroli. Ponadto okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Waga naruszenia prawa w przedmiotowej sprawie z pewnością nie jest znikoma, gdyż kontrolowany nie dopełnił nałożonych na niego obowiązków określonych w dwóch przepisach ustawy: art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2) ustawy. Przedsiębiorca uchybił zatem realizacji celów ustawy w zakresie ochrony środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Strona prowadząc profesjonalną, specjalistyczną działalność nie dochowała należytej, wymaganej przepisami staranności i dopuściła się naruszenia prawa o istotnej wadze. Jednocześnie, fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała

naruszania prawa. Zgodnie z jego brzmieniem, przesłanka zaprzestania naruszania prawa musi zatem wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia, co nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Brak jest również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na gruncie art. 189f § 1 pkt 2 Kpa. Organ w toku postępowania nie stwierdził, aby za to samo zachowanie na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Strona postępowania, prawidłowo pouczona o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, nie podniosła również żadnej z powyższych okoliczności.

Z kolei zgodnie z art. 189f § 2 Kpa, *„W przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:*

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub*
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.”*

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od nałożenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało)*). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że strona zaprzestała naruszania prawa. W przedmiotowej sprawie nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa. Nie jest bowiem możliwe wsteczne poinformowanie konsumentów zgodnie z treścią art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy. Oznacza to, że nie jest możliwym usunięcie skutków jego naruszenia, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowych

informacji tym konsumentom, którzy nie otrzymali wymaganych informacji i opuścili sklep prowadzony przez przedsiębiorcę. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Zgodnie z treścią art. 93 ust. 3 ustawy, „*Przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.*”

Oceniając stopień szkodliwości naruszenia należy stwierdzić, że miało ono istotny charakter. Nałożone przepisami ustawy wymogi informacyjne ukierunkowane są, jak wynika z sejmowego uzasadnienia projektu ustawy („ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania tymi odpadami oraz przez ograniczanie ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności takiego wykorzystania, a w konsekwencji zapobiec porzucaniu niebezpiecznych odpadów w miejscach do tego nieprzystosowanych i zminimalizowaniu nielegalnego demontażu zużytego sprzętu powodowanego chęcią uzyskania zysku ze sprzedaży odpadów do tzw. „punktów skupu złomu”), na ochronę szeroko pojętego środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Niezrealizowanie ustawowych obowiązków wpływa niekorzystnie na zachowania konsumentów, w szczególności, z uwagi na brak informacji o punktach zbierania tzw. „elektrośmieci”. Organ uwzględnił także, iż skala prowadzonej przez stronę działalności nie jest znaczna.

W przypadku zakresu i rodzaju naruszenia należy podnieść, że kontrolowany nie dopełnił zarówno obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 ustawy, jak i w art. 39 pkt 2 ustawy. Zatem z uwagi na naruszenie norm wynikających z treści dwóch przepisów, przyjąć należy, że zakres jest znaczny, a rodzaj stwierdzonych uchybień - jak wskazano powyżej - istotny.

Odnosząc się do okresu trwania naruszenia stwierdzić należy, że ustawa, a co za tym idzie obowiązki informacyjne dystrybutora z niej wynikające obowiązują od 1 stycznia 2016 r., a zatem strona miała dostateczny czas na zapoznanie się i zastosowanie obowiązujących przepisów ustawy.

Biorąc pod uwagę dotychczasową działalność kontrolowanego przedsiębiorcy, należy zaznaczyć, że nie był on dotychczas karany z tytułu naruszenia przepisów ustawy. Organ uwzględnił także fakt podjęcia przez przedsiębiorcę działań mających na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zdecydował o wymierzeniu kary w dolnej granicy ustawowego zakresu kary w wysokości 5.000,00 zł

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zdecydował zatem jak w sentencji.

Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 111 z późn. zm.). Wyżej wskazaną karę pieniężną na podstawie art. 93 ust. 6 ustawy, przedsiębiorca zobowiązany jest wpłacić na konto bankowe Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, podane w sentencji decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej stanie się ostateczna. Zgodnie z treścią art. 93 ust. 7 ustawy, należność z tytułu administracyjnych kar pieniężnych stanowi dochód budżetu państwa.

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 Kpa oraz art. 129 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 229) przysługuje stronie odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 00-950 Warszawa, Plac Powstańców Warszawy 1, składane na piśmie za pośrednictwem Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, skr. poczt. Nr 254, 60 967 Poznań 9, za pośrednictwem adresu do doręczeń elektronicznych: AE:PL-83123-25913-ESEDH-27 lub platformy e-PUAP: /wiih-poznan-gov/SkrytkaESP, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Odwołanie wniesione na adres poczty elektronicznej organu pozostawia się bez rozpoznania.
2. Zgodnie z art. 127a § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.
3. Zgodnie z art. 127a § 2 Kpa z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Skutkuje to również brakiem możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy *Ordynacja podatkowa*. Uprawnienia organów podatkowych przysługują Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.
5. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o *postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 132 z późn. zm.) w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej

Elżbieta Wełnitz-Kędra

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1. Strona;
2. a/a.